

På besøg ved sydkysten

Mejia og Mollende

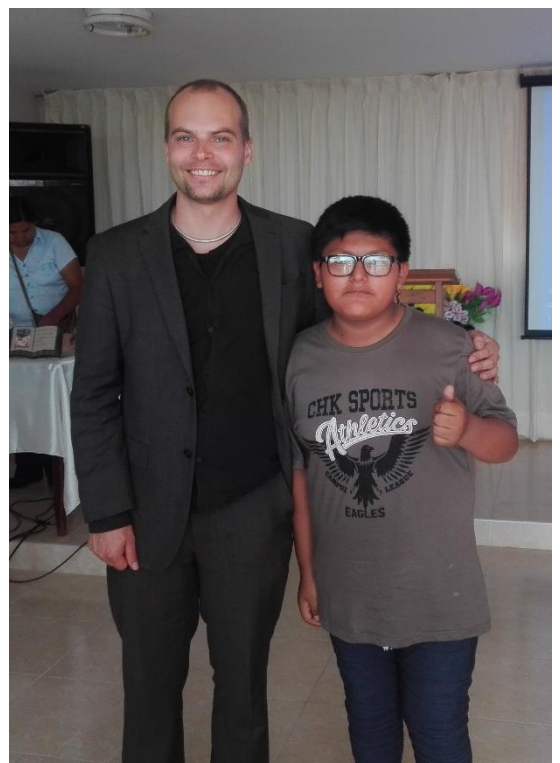
Jeg må indrømme, at jeg var lidt spændt på at skulle tage ned til kysten og prædike i de to menigheder i Mejia og i Mollendo, som er to byer på Perus sydkyst tæt på Chile. Det var ikke helt uden grund. For sidst jeg havde været nede i det område, for at undervise på en præstekonference, oplevede jeg lige inden min undervisning, at et ægtepar fra menigheden i Mejia, rejste sig og "bad" i mindst 30 min. Jeg fik ikke et særligt godt indtryk af ægteparrets bøn, da de halvt råbende befalede Gud at gøre alle mulige ting. Det er noget man typisk gør i pinsekirker her i Sydamerika, og det er meget sandsynligt, at de har været inspireret af de store pinsekirke medier, som rigtig mange følger. Jeg mener ikke, at bøn er at *befale* Gud til at *gøre* ting, men at *spørge* vores far i himlen om det vi ønsker.

Derfor var jeg spændt på, hvordan de ville modtage det, jeg havde at sige om synd, korset og at elske sin næste. Det gik dog over forventning begge steder. Det var heldigvis ikke som jeg havde frygtet i Mejia. De virkede engagerede og nærværende. Det eneste uvante element var, at flere af dem bad deres egne bønner

højt, samtidig med at jeg bad. Det var forvirrende, og jeg havde svært ved at koncentrere mig i min bøn. Derudover var der også et manipulerende element, hvor en skulle have uddelegeret opgaver til næste gudstjeneste. Hun sagde noget i stil med: Er der ikke nogen af jer, som vil modtage velsignelse og blive mødeleder næste gang?

Det lidt paradoksale var, at det var hende som var mest karismatisk, som kom op til mig og udtrykte allerstørst taknemmelighed. Hun sagde flere gange, at det var en god prædiken og spurgte, hvornår jeg kunne komme tilbage igen. Hun fortalte mig, at hun ikke havde sovet om natten pga. hunde. Hun var overrasket over, at hun havde holdt sig vågen under hele prædikenen - jeg havde prædiket i 50 min. Derudover var der et ungt par, som gerne ville have et billede af mig og deres 12-årige søn. De sagde, at det var, for at de ikke skulle glemme mig. Jeg håber, at de be'r for mig.

Kirken i Mollendo var også en god oplevelse. De var også engagerede. Her var også en kvinde som var positiv overfor prædiken. Hun ville gerne have, at jeg skulle bede højt for to ældre personer og en dreng. Det er selvfølgelig godt at kunne bede for andre, men det føltes lidt mærkeligt for mig i situationen. Det var dog ikke en helt ubegrundet følelse, da jeg efterfølgende har hørt, at man i mere karismatiske kirker har en tendens til at tro, at der bliver overført en særlig kraft fra prædikanterne. Det er som om Gud hører prædikanterne mere end almindelige kirkegængere. En anden ting som jeg også lagde mærke til, var at hun gerne ville have sin mand op og sige noget, som han også gjorde. Det var dog interessant at se, hvordan hun mange gange afbrød ham og gik op og snakkede med ham, for at få ham til at sige eller gøre det hun ville. Den episode har igen fået mig til at tænke på det peruvianske samfund som primært et kvindedomineret samfund, hvor tendensen er, at kvinden er den styrende kraft, som hundser rundt med deres passive mand. Det står i kontrast med at Peru også er et af de lande med allermest hustruvold i verden.

Elisabeth og David

Elisabeth har i længere tid haft en utrolig spørgetrang. Det er især om aftenen, når jeg læser fra den lille katekismus og fra børnebiblen. Så spørger hun ofte om de samme ting fx: 'hvad betyder 'blod'? 'hvad betyder 'kaldet ved evangeliet?'. Det er virkelig sødt! Men samtidig også en tålmodighedsprøve, da jeg bliver afbrudt ved hver anden sætning.

Derudover er hun meget glad for at lege en usædvanlig leg: Hun spørger om vi ikke skal 'have elektrisk stød'. Hendes metode er, at rutsche med hovedet først ned at rutschebanen. Min opgave er så, at jeg skal tage imod hendes hoved (og røre hendes hår). Og på den måde kan vi få elektrisk stød. Nogle gange har vi gjort det i mere end en halv time. Når vi er mindre succesfulde, men alligevel får et lille elektrisk stød, så siger hun: "Det var en lille smule, men ikke så meget". I det hele taget er det en sætning, som ofte benyttes fx hvis jeg spørger om hun elsker mig, så siger hun 'en lille smule men ikke så meget'.

David har lært at kravle rigtigt nu, men ofte foretrækker han stadig at "kravle" som planken eller måske mere præcist, som Gollum fra "ringenes herre". Han har i øvrigt en umættelig lyst til at spise jord. Det er umuligt helt at stoppe ham. Jeg troede, at han ville smage det, og indrømme over for sig selv, at det ikke smager godt. Men han har altså fået smag for jordens mineraler.

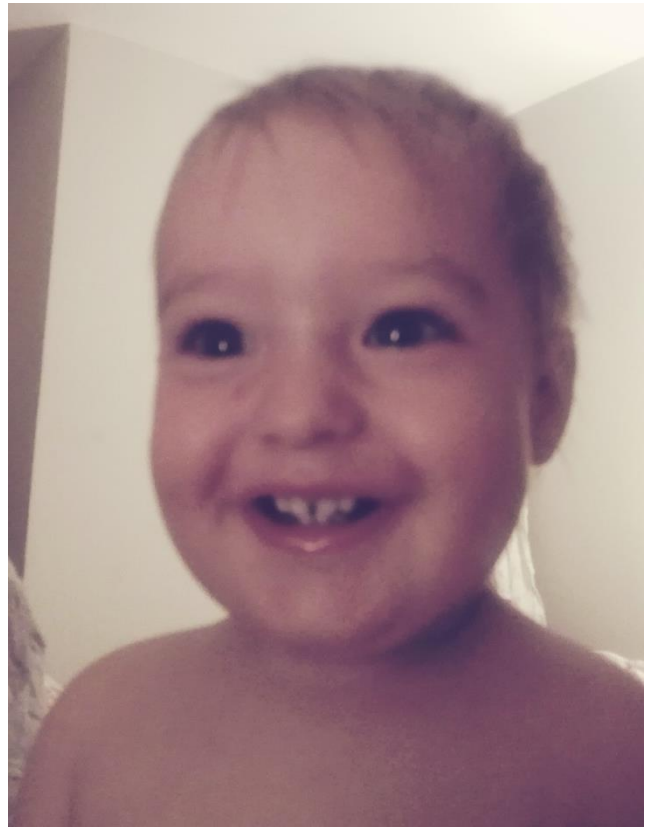
Vi glæder os til, at vi snart skal fejre jul, særligt bliver det for os voksne en oplevelse, at se Elisabeth få sine julegaver. Bare det at have en daglig julekalender, hvor vi deler bl.a. rosiner, mandler eller noget chokolade er en stor lykke for hende. Hvad vil der så ikke ske juleaften? Bare hun ikke bliver helt over-hypet.

Det skal også kort nævnes, at vi var til børnefødselsdag her forleden, som blev holdt i vores park. Det var min gode ven Isaac, der holdt sine børns fødselsdag. Der er altid gang i den til peruanske børnefødselsdage, fordi man har flere til at underholde med lege og høj musik. Det var der også denne gang!

Ønsker jer en glædelig jul og et godt nytår!

Kærlig hilsen

Samuel, Katharine, Elisabeth og David

Bedeemner:

- Katharine afslutter sin barselsorlov og begynder at arbejde igen fra januar. I må gerne bede om, at hun må få det bedste arbejde for hende.
- Den 8. januar, skal jeg bl.a. undervise på den årlige præstekonference over temaet "Kirken er fra Gud", som handler om kirkens enhed og forskellighed. Det er ikke det nemmeste emne.
- Bed for menighederne i Mejia og Mollendo, at de må se, hvad der er usundt i deres kirke, og ændre det.
- Bed for de 10 bibelskoleelever og teologistuderende, som har afsluttet der studier.